

Når man så oven i købet hører, at kulturministeren trygt overlader til skatteministeren at arbejde videre med skattefradragreglerne, ja, så kan man sige, at det da egentlig var rart at få opklaret, hvad det er for et grundlag, som giver vækst for en sådan tryghed. Mig bekendt er skatteministeren den person her i Folketinget, der har udtalt sig mest kritisk over for en fradragret for erhvervslivets kunstkøb.

Med henblik på det fremsatte vedtagelsesforslag kan jeg sige, at vi ikke er særlig optaget af at styrke ideen om regionale billedkunstmerråd, som skal rådgive de regionale, lokale myndigheder. Lokale myndigheder bør faktisk selv bestemme, hvem de ønsker at konsultere i kunstspørgsmål. Men da vedtagelsesforslaget er så forsigtigt og også udformet, sådan at der alene er tale om, at man vil gøre et forsøg, jamen så ville det være halsstarrigt af Venstre at stille sig i vejen for, at der kan udføres et forsøg.

Men hvis man virkelig ønsker at støtte den private sektors muligheder for at sprede kunst, ja, så bør man arbejde med alle de forslag, der er nævnt i betænkningen på det her område: Det drejer sig om sponsorering, om skattemæssig hensyntagen til kunstnernes svingende indtægter.

Venstres hovedsynspunkt er, at det er vigtigt at styrke markedet for kunst. Det er vigtigt, at markedet klarer så meget, som markedet kan klare. Men den kunst, der er uundværlig, der er umistelig for samfundet, ja, den skal støttes via de muligheder, det offentlige har. Og her er det de fagkyndiges ansvar at sørge for, at den udvælgelse, der sker, er den rigtige.

Brian Mikkelsen (KF):

I begyndelsen af september havnede Betænkning om Billedkunst på mit skrivebord. Der er gået mange måneder siden da, men betænkningen er ikke blevet mindre dyr af den grund.

Den er, må jeg desværre sige, lige et nummer for omkostningsfuld. Men – og det vil jeg gerne understrege – der er ikke desto mindre noget i de tanker, som billedkunstudvalget har gjort sig, som Det Konservative Folkeparti kan støtte hundrede procent.

Betænkningen prøver at gøre op med opfattelsen af vores udøvende kunstnere som nogle stakler, som staten skal støtte, fordi de ikke kan klare sig selv. Den vil have os til at se billedkunstnerne som selvstændige erhvervsdrivende, der yder en indsats for samfundet, som vi

slet ikke i tilstrækkelig grad forstår at honorere og værdsætte.

Og det er en helt rigtig tankegang. Billedkunsten er jo dårligt stillet i det danske samfund. Det er også nødvendigt, at staten træder til på den ene eller på den anden måde. Men vi skal også have gjort en indsats for, at det er muligt for kunstnerne at tjene deres egne penge.

Derfor skal vi arbejde for at få indført et fradrag på køb af kunst, fordi det er urimeligt, uanset de tanker, som skatteministeren og Enhedslisten har, at man ikke kan få fradrag for indkøb af kunst på samme måde, som man kan få fradrag for indkøbte møbler.

Billederne på væggen forsøder medarbejderens arbejdsdag og støtter vores aktive kunstnere. Det ville da være ideelt, om vores kulturpolitik satte sig det mål at give kunstneren en reel arbejdsplads i samfundet ved at opmuntre erhvervslivet til at købe malerier og skulpturer osv. og give kunstnerne en ordentlig pris for dem. Jeg tror, at alle kunstnere, også alle dem, jeg snakker med, vil foretrække denne respekt for arbejdet frem for legaternes almisse.

Det er også vigtigt, når man diskuterer billedkunstnernes vilkår, at vi kommer til en erkendelse af, at det er de folkevalgtes opgave herinde på Christiansborg at sikre nogle rimelige vækstbetingelser for et frit og også alsidigt kulturliv. Vi skal have støttet kulturen, også på en fornuftig måde, sådan så at kulturen kan leve og blomstre og foregå ud fra nogle fornuftige vilkår, men vi skal aldrig nogen sinde styre kulturen. Og det er også vigtigt, man har tungen lige i munden og har det for øje, når vi diskuterer billedkunstens vilkår.

Vi skal altså udstikke rammerne, men vi skal også sørge for, at der er nogle uafhængige råd, som fordeler pengene. Og de råd skal jo så bestå af nogle kompetente fagfolk, som kun får lov til at fungere, som vi også drøftede i sidste uge, i tidsbegrænsede perioder.

Jeg ser heller ikke nogen grund til, at man får oprettet og opretholdt nogle nye regionale billedkunstudvalg. Jeg synes, at den måde, vi virkelig kunne støtte billedkunsten på, var at ved sætte fokus på den, få lavet noget egentlig lovgivning for den, få lavet nogle fornuftige økonomiske rammer for den. Men vi må selvfølgelig diskutere, hvad indholdet og substansen skal være i de her regionale billedkunstudvalg.

Vi mener, at det er vigtigt, at det ikke er nok, at kunststøtten kun kommer fra én kilde. Det